

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 5 lipca 1884.

108.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 19 czerwca 1884,

tyczące się wywołania z obiegu znaczków pocztowych z r. 1867.

Począwszy od dnia 1 sierpnia 1884 wolno będzie c. k. urzędom pocztowym i sprzedawcom znaczków pocztowych sprzedawać tylko znaczki pocztowe, puszczane w obieg w r. 1883, jednakowoż stronom, któreby po dniu 31 lipca b. r. posiadały jeszcze znaczki pocztowe, puszczane w obieg w r. 1867, pozwala się używać ich aż do końca października b. r. do frankowania korespondencyj lub wymieniać je za nowe w c. k. urzędzie pocztowym.

Po upływie miesiąca października 1884, znaczki rzeczzone nie będą już przyjmowane do wymiany a korespondencye opatrzone znaczkami pocztowymi z r. 1867 lub posyłane w kopertach owoczesnych, uważane będą począwszy od dnia 1 listopada 1884 za niefrankowane.

Pino r. w.

109.

Ustawa z dnia 23 czerwca 1884,

zatwierdzająca uchwałę sejmu krańskiego, tyczącą się pobierania w r. 1884 dodatków do podatków stałych na rzecz funduszu indemnizacyjnego krańskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje :

W myśl ustępu 3 Umowy z dnia 29 kwietnia 1876 (ustawa z dnia 8 maja 1876 [Dz. u. p. Nr. 72]) zatwierdza się uchwałę sejmu krajowego księstwa krańskiego, według której, celem zebrania za pomocą dodatków do podatków stałych

sumy dopłat krajowych na pokrycie wydatku indemnizacyjnego w r. 1884 pobierany być ma dodatek mniej niż 20procentowy do wszystkich podatków stałych łącznie wziętych na przepis.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 23 czerwca 1884.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

110.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 30 czerwca 1884, wydane w porozumieniu z ministerstwem spraw wewnętrznych,

uzupełniające a po części zmieniające przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 148) w przedmiocie oznaczenia rodzajów przemysłu rękodzielniczego.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 17 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 148), w przedmiocie oznaczenia rodzajów przemysłu rękodzielniczego, uzupełnia się a po części zmienia i na zasadzie §fu 1go, ustęp 2 ustawy z dnia 15 marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) i następujące rodzaje przemysłu z ograniczeniami w ustępie 3 §fu 1go podanemi, oznacza się jako rękodzieła; są niemi rzemiosła:

1. bednarzów;	14. kowali wozowych;
2. białoskórników;	15. krawców;
3. blacharzów;	16. kuśnierzów, farbiarzy futer, czapników;
4. cukierników i pasztetników;	17. malarzów pokojowych;
5. dacharzów, dachówkowe i łupkowe dachy układających;	18. mechaników (do wyrobów subtelnych), wyrabiających narzędzia i przyrządy chirurgiczno-medyczne, tudzież optyków;
6. fryzyerów, golarzów, perukarzy;	19. mosiężników i bronzowników;
7. garbarzów;	20. muzyczne instrumenty wyrabiających (fortepiany, organy, harmoniki itp. instrumenty blaszane; flety, klarnety, fagoty, oboje, skrzypce, basety, gitary, cytry itd.);
8. grzebieniarzy, wachlarzowników, snycerzy kości;	21. odlewników metalu i konwisarzy;
9. kaletników, rymarzów, bicze wyrabiających, daszkarzów, siodlarzów i szory wyrabiających;	22. oprawiaczy książek, puzderników, galanterników skórnych, pudełkarzy;
10. kapeluszników;	23. parasolników;
11. kotlarzów;	24. pasamonników, wyrabiających sznurki i galony, pasamonnice guziki i
12. koszykarzów;	
13. kowalów sprzętowych, ostrogarzów, nożowników, szlifierzów metalu i stali (z wyjątkiem wózkowych), pilnikarzy, wyrabiających piłki sprężynowe, iglarzów, wyrabiających płochy;	

krepinki, drutowników złota i srebra, klepaczy złota i srebra i przędników, hafciarzów używających złota, srebra i pereł; 25. piekarzów; 26. piernikarzów i woskobójników; 27. platerowników; 28. pokostników i lakierników; 29. powroźników; 30. pozłotników; 31. rękawiczników i bandażyistów; 32. rzeźników; 33. siodlarzów, powozowych; 34. sitarzów i wyrabiających kraty; 35. stelmachów; 36. stolarzów;	37. szczotkarzów; 38. szewców; 39. szklarzów; 40. ślusarzów; 41. tapicerów, tudzież wyrabiających kołdry stebnowane, poduszki i materace; 42. tokarzów, rzeźbiarzów wyrobów z morskiej pianki, fajkarzów; 43. wędliniarzów; 44. zdunów; 45. zegarmistrzów; 46. złotarzów, wyklepujących srebro i inne metale; 47. złotników, srebrowników, klejnotników.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Taaffe r. w.

Pino r. w.

111.

Rozporządzenie ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 3 lipca 1884,

zmieniające rozporządzenie ministeryjne z dnia 4 lutego 1859 (Dz. u. p. Nr. 30) we względzie używania chlorku potasu do wyrobu zapalek.

Ze względu na ulepszenia w postępowaniu przy wyrobie mas palnych fosfor zawierających, zmienia się wydany rozporządzeniem z dnia 4 lutego 1859 (Dz. u. p. Nr. 30) bezwarunkowy zakaz używania chlorku potasu (chloranu potasu) do fabrykacji zapalek ze zwykłym fosforem, w ten sposób, że Władze administracyjne krajowe będą miały moc udzielania przedsiębiorstwom, zapalki takie fabrycznie wyrabiającym, pozwoleń do używania chlorku potasu (chloranu potasu) w tym przypadku, jeżeli z opisaniem sposobu postępowania złożony będzie dowód, jako wyrabianie i zużywanie masy palnej poruczone jest biegłemu w swoim zawodzie odpowiedzialnemu kierownikowi.

Taaffe r. w.

Pino r. w.

